

[Jensen-Brobj.]

slaget medtager, er der efter vor Mening ikke den fornødne sikre Forbindelse mellem Sygdom og Arbejde. Vi vil altsaa gaa saa langt, som man er gaaet i Genève, men vi vil heller ikke gaa længere, idet vi frygter, at vi saa kommer til at forurette Erhvervene, der har nok at bære paa i Forvejen i Retning af Udgifter.

Jeg skal i denne Forbindelse fremhæve, at der her ikke er Spørgsmaal om Humanitet eller Ikke-Humanitet over for syge eller svækkede Mennesker. Det er meget muligt, at de Medborgere, der her kan være Tale om, har et billigt Krav paa Hjælp, man kun naar Forbindelsen mellem Sygdommen og Erhvervet er tilstrækkelig klar, skal Ulykkesforsikringen betale. I andre Tilfælde maa det blive enten Invaliderente eller Kommunehjælp, som ydes.

§ 8 i Lovforslaget kan vi heller ikke tiltræde. Det forekommer os ubilligt, at Ministeren skal kunne fastsætte et særligt Vederlag for Obduktioner og for Embedslægens Medvirken i dette Forhold, naar det er Forsikringsselskaberne, der skal betale. Vi mener, at de bør være under de samme Vilkaar som de offentlige Myndigheder. I begge Tilfælde er det jo for øvrigt i sidste Instans Skatteyderne, der maa betale.

Endelig vil vi vende os mod det nye Stk. 4, som indsættes i § 1, og som siger:

„Ved kongelig Anordning kan det fastsættes, at Bestemmelserne i nærværende Paragrafs Stk. 1 bringes til Anvendelse paa andre Erhvervssygdomme og paa andre Fag, Industrier og Arbejdsprocesser end de i foranstaaende Skema nævnte, saafremt de paagældende Sygdomme med Rimelighed lader sig henføre til Arbejde i nærmere angivne Fag eller Industrier som Aarsag.“

Vi mener, at det er en ganske forkastelig Bestemmelse. Den lovgivende Magt er ifølge Grundloven hos Kongen og Rigsdagen i Forening, og dér bør den efter vor Formening blive. Den maa ikke overdrages til Socialministeren, ej heller til Socialministeren i Forbindelse med Fabriktilsynet eller andre underordnede Embedsmyndigheder. Det er vort Syn paa dette Forslag. Vi vender os saa kraftigt, som vi kan, imod, at man ved kongelig Anordning skal kunne gribe ind og ændre Lovens Gyldighed og Omraade.

§ 5 har vi ikke meget imod. Vi tror, at den Forandring, som her foreslaas, er berettiget, idet det efter vor Mening aldrig har gaaet godt med de to Erhverv, Fiskeri-erhvervet og Søfarterhvervet, i een Kasse.

Vi er indforstaaet med, at der finder en fuldstændig Adskillelse Sted imellem disse to.

Det er i Korthed det Syn, vi maa anlægge paa dette Lovforslag. Vi forlanger ikke Forslaget i Udvalg, da vi har faaet vore Ændringsforslag stemt ned i Landstinget og ikke venter at faa bedre Behandling her i Tinget. Men hvis Regeringen ønsker nye Forhandlinger, hvis den nu er mere villig til at tage Hensyn til de Ønsker, vi har, skal vi heller ikke undslaa os for at deltage i Udvalgsforhandlinger, saa skal vi være villige til at gøre vort for at faa det bedst mulige ud af det. Men ønsker man ikke at vise os nogen Imødekommenhed paa de Punkter, jeg her har nævnt, vil vi fra mit Partis Side stemme imod Lovforslaget ved tredje Behandling.

Christmas Møller: Da mit Partis Ordfører af andre vigtige Forhandlinger er forhindret i at være til Stede ved Forhandlingen her, skal jeg paa Partiets Vegne gøre et Par Bemærkninger om den foreliggende Sag. Det kan jo ikke være mange nye Bemærkninger, man har at føje til Sagen efter den grundige Behandling, den har faaet i Landstinget, efter den Redegørelse, som den højtærede Socialminister har givet for de Standpunkter, som Regeringen og dens Partier har indtaget, og efter de Bemærkninger, der nu faldt fra det ærede Medlem Hr. Jensen-Brobj angaaende den Stilling, hans og mit Parti har taget i det andet høje Ting. Jeg ønsker kun at understrege, at mit Parti er enigt i den Behandling, man fra Oppositionens Side har givet Sagen i Landstinget. I den Stilling, man her skal tage, er der ikke noget som helst Spørgsmaal om mere eller mindre social Forstaaelse, om større eller mindre Ønske om at hjælpe Medborgere, som er kommet ud for Lidelser. Der foreligger Spørgsmaal om, hvorledes Udgifterne skal afholdes. Vi kan være med til, at Erhvervssygdommene udvides paa den Maade, som det er vedtaget i Genève, men vi vil ikke kunne være med til den yderligere Udvidelse, Socialministeren her stiller Forslag om. Ganske særlig er der Grund til for mig at understrege og endnu en Gang spørge den højtærede Socialminister og hans Partier, om de virkelig mener, at det er rimeligt at gennemføre en Bestemmelse som den i § 1, sidste Stykke, hvorefter der til Ulykkesforsikringslovens § 1 som Stk. 4 føjes en Bestemmelse om, at man ved kongelig Anordning kan bestemme, hvorledes der skal handles med Hensyn til Erhvervssygdomme, og at Ministeren i Virkeligheden